

Pak ovšem předpokladu svrchu uvedeného by zde nebylo a dispozice úřadu bytem tím byla by obmezena právě tak, jako obmezena je při zabírání části bytu ustanovením § 8, č. 9, lit. b) a c) zákona o zabírání bytů. Úřadu náleželo by, aby šetřením dle § 11 téhož zákona provedeným před rozhodnutím zjistil, pokud tvrzení to pravdě odpovídá, pokud majitel vzhledem k rozsahu své živnosti, způsobu hospodaření, místním poměrům, velikosti bytu, o nějž jde, a jiným směrodatným okolnostem bytu toho pro deputátníky skutečně používá a potřebuje, při čemž by také uvážil, jaký význam dlužno přičítati pouze dočasnému nahodilému uprázdnění bytu toho. Pokud úřad k okolnostem svrchu uvedeným nehlédl a spokojiv se pouze tím, že byt, o nějž jde, v dané době právě nebyl obydlen, jej za účelem pronájmu zabral, odporuje jeho výrok zákonu, pročež bylo vysloveno jeho zrušení dle § 7 zákona o správním soudě.

Č. 340.

Z a b í r á n í b y t ů: Má-li byt více kuchyní než jednu, nelze již proto ostatní kuchyně pokládati za místnosti obytné, není-li zjištěno, že jsou způsobilé k obývání.

(Nález ze dne 23. února 1920 č. 1360.)

V ě c: Marie Blechová v Horní Liboci (adv. Dr. J. Pohl z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabránění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká jedné ze dvou zabraných místností obytných, zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Společný bytový úřad v Praze rozhodl usnesením senátu ze dne 6. srpna 1919 na základě § 6 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n., že zabírá polovinu bytu stěžovatelčina, sestávajícího z 5 pokojů a 3 kuchyní v domě čp. 31 v Horní Liboci, poněvadž jest prokázáno, že vznikl spojením 3 malých bytů a jest obydlen pouze 3 příslušníky rodiny stěžovatelčiny. Bytový úřad zároveň vyslovil, že v jednom pokoji postavena bude na náklad majitele domu příčka, takže každý z nových bytů bude mít po 3 pokojích a 1 kuchyni a krom toho bude společná předsíň.

Po podání stížnosti do tohoto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu vyhověl společný bytový úřad usnesením ze dne 6. září 1919 rozkladu, pokud se týká odporu stěžovatelky, změnil nález zabírací v tom směru, že z bytu stěžovatelčina zabírají se 2 obytné místnosti a jedna kuchyně a zrušil nařízení své, aby utvořen byl třetí pokoj postavením příčky v jednom pokoji.

Stěžovatelka byvši pak usnesením tohoto soudu ze dne 29. října 1919 vyzvána, aby se vyjádřila, pokládá-li stížnost svou za bezpředmětnou, prohlásila, že není s nárokem svým uspokojena, pokud se od ní žádá, aby vyklidila 2 pokoje a 1 kuchyň, poněvadž jest po zákonu povinna odstoupit toliko 1 pokoj a 1 kuchyni, kteréž místnosti již přepustila.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Stěžovatelka uznala důvodnost nálezu zabíracího, pokud se týká zabránění 1 obytné místnosti a 1 kuchyně a prohlásila, že není s nárokem svým uspokojena jen, pokud jde o jednu ze dvou zabíraných místností obytných (pokoje), kteráž tudíž jediné jest předmětem sporu a rozhodnutí o stížnosti. Naříkané rozhodnutí opírá se o ustanovení §§ 3 a 6, č. 8 nař. vl. o zabírání bytů z 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n.

Pro posouzení, zdali a pokud jsou dány náležitosti § 6, čís. 8 cit. nař., jest nutno, aby zjištěn byl počet místností, které dle § 3 cit. nař. pokládají jest za obytné a dále počet osob byt obývajících.

Žalovaný úřad vychází z názoru, že pro normální byt stačí jedna kuchyně a má-li jeden byt více kuchyní, že jest další kuchyně pokládají za místnosti obytné a pokládá proto ze 3 kuchyní při bytě stěžovatelčině dvě za místnosti obytné.

S názorem uvedeným lze souhlasiti však jen, jestliže nadpočetné kuchyně jsou způsobilé k obývání, ježto jinak je za obytné místnosti pokládají nelze.

Okolnost tato však vyšetřena nebyla, ačkoliv stěžovatelka tvrdila, že kuchyně k obývání se nehodí pro svůj malý rozměr.

Žalovaný úřad dospěl pak dále k závěru, že dvě obytné místnosti jsou přespočetné, ježto stěžovatelce zbude 5 obytných místností a 1 kuchyně. Závěr ten však jest v odporu se spisy, neboť by vzhledem k tomu, že zabráněny byly dvě obytné místnosti a jedna kuchyně, musilo tu býti 7 obytných místností a 2 kuchyně, kdežto dle zjištěného stavu věci byt stěžovatelčin sestává jen z 8 místností.

Bylo-li pak, jak stěžovatelka tvrdí v podání svém z 21. září 1919, použito jedné kuchyně jako předsíně pro byt její i pro zabrané místnosti společné, zbylo by jen 7 místností, 5 pokojů a 2 kuchyně, z nichž by po zabránění 2 pokojů a 1 kuchyně pro stěžovatelku zbývaly toliko 3 pokoje a 1 kuchyně, ačkoliv žalovaný úřad sám uznává, že stěžovatelka má nárok na byt o 4 pokojích a 1 kuchyni.

Nehledě k tomu, nelze si na základě spisů učiniti jasnou představu o věci, neboť ve spisech není situačního nástinu ani náležitého popisu a označení jednotlivých místností a také v rozhodnutí nejsou zabírané místnosti blíže označeny.

Pokud jde o počet osob, vychází naříkané rozhodnutí z předpokladu, že byt stěžovatelčin je obýván 3 členy domácnosti a usuzuje z toho, že přespočetné jsou místnosti obytné, pokud je jich více než 4. Stěžovatelka tvrdila však, že byt její obýván jest 4 členy domácnosti, totiž jí, 2 dospělými dětmi a příbuznou Marií Müllerovou, která jako příslušnice rodiny v její domácnosti trvale bydlí.

Okolnost tato, pro rozhodnutí věci rovněž závažná, však nebyla zjištěna.

Bylo proto naříkané rozhodnutí, pokud se týká zabránění jedné ze dvou obytných místností, pro uvedené nedostatky skutkové podstaty dle § 6, odst. 2 zák. o správním soudě zrušiti, v ostatním však řízení o stížnosti dle § 44 zák. o správním soudě zastaviti, poněvadž stěžovatelka s ostatním nárokem svým byla uspokojena.